

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.394/2012/18.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. május hó 22. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A rablás büntette miatt I.r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 7.B.135/2012/17. számú ítéletét mindkét vádlott tekintetében **helybenhagyja** azzal, hogy a cselekmény helyes megnevezése társtettesként elkövetett rablás büntette, egyben a Btk. 20. § (3) bekezdésére utalást mellőzi.

Az I. r. vádlott fegyházbüntetését különös visszaesővel szemben tekinti kiszabottnak.

A főbüntetésre utalást mellőzi, a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként jelöli meg.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendeli.

Az I. r. vádlottat 7.620 (hétezer-hatszázhusz) forint, a II. r. vádlottat 6.000 (hatezer) forint másodfokú bünygyi költség megfizetésére kötelezi.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Székesfehérvári Törvényszék az I. r. vádlott bűnösségét 1 rendbeli társtettesként megvalósított közfeladatot ellátó személy ellen e feladatának teljesítése során elkövetett rablás büntetében (Btk. 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés d./ pont, 20. § (3) bekezdés) állapította meg, és ezért őt 7 év fegyházbüntetésre, mint főbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A II. r. vádlott bűnösségét 1 rendbeli, társtettesként megvalósított közfeladatot ellátó személy ellen e feladatának teljesítése során elkövetett rablás büntetében (Btk. 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés d./ pont, 20. § (3) bekezdés) állapította meg, és

ezért őt 5 év fegyházbüntetésre, mint főbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindkét vádlott vonatkozásában rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, tovább az egyéb járulékos kérdésekről is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére téves jogi minősítés miatt és súlyosításért, míg az I.r. vádlott és védője elsődlegesen enyhítésért, a II.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

Az I. r. vádlott a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. A beadványban írtak szerint az ügyész súlyosításért bejelentett fellebbezése teljességgel alaptalan, tekintettel a sértett eltérő nyomozati vallomásaira. Az I. r. vádlott álláspontja szerint nem helytálló a sértett nyomozás során tett azon állítása, hogy ő egy 13-15 cm pengehosszúságú kést használt a cselekmény elkövetéséhez, ugyanakkor előadása szerint magát a kést nem látta a vádlott kezében. Utalt a sértett később tett azon nyilatkozatára, melyben csak arról számolt be, hogy a kés használatára csak következtetni tudott. Az I. r. vádlott hangsúlyozta, hogy a cselekményhez kést nem használt, és ezt igazolja az a tanú is, aki a helyszín közelében tartózkodott, ám nem látott a kezében kést. Utalt a nyomkövetés sikertelen adataira is, amelynek álláspontja szerint azért van jelentősége, mert hogy ha ő menekülés közben a szűrőeszközt eldobta volna, akkor a nyomkövetés során azt a nyomozó hatóságnak meg kellett volna találnia.

Az I.r.vádlott beadványában hivatkozott arra, hogy a kés használatával kapcsolatos ténymegállapítások feltételezésen alapulnak, így azt a terhére konkrét bizonyítékok hiányában megállapítani nem lehet.

Ezen túlmenően az I. r. vádlott hangsúlyozta, hogy a cselekmény elkövetését megelőzően állandó munkahellyel rendelkezett, életkörülményei rendezettek voltak, hiszen élettársi kapcsolatot létesített, akivel közös albérletet béreltek, ahol gyermeküket is nevelték. Előadta, hogy ebbe a viszonylagosan rendezett családi helyzetben érte őt a munkaviszonyának megszüntetése, melynek következtében lakbértartozása elérte a 200-250 ezer forintot. Alkalmi munkából nem tudta a családját eltartani, így kétségbeesésében, anélkül, hogy tetteinek súlyát felmérte volna, követte el a cselekményt. Hangsúlyozta, hogy ártó szándék a cselekmény elkövetése során őt nem vezérelte, mélységesen megbánta a történeteket, és mindezekre alapítva enyhítő szakasz alkalmazásával a vele szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.724/2012/6. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Az átiratban kifejtettek szerint a Székesfehérvári Törvényszék perrendszerű eljárás során túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, azonban a bűncselekmény elkövetéséhez használt eszköz tekintetében megsértette indokolási kötelezettségét, mivel nem tért ki valamennyi bizonyítékra és azok egymással összevetett

értékelésére. Ezért az általa megállapított tényállás e tekintetben iratellenes, ezért részlegesen megalapozatlan.

Az ügyészi álláspont szerint azonban az elsőfokú ítéletnek ez a hiányossága a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján megfelelően orvosolható.

Az átiratban rögzített érvelés szerint a sértett vallomása, a nyomozati eljárás során elvégzett bizonyítási kísérlet eredménye, valamint a II. r. vádlott nyomozati vallomása alapján - mely utóbbit a tárgyalási szakban is fenntartott - egyértelműen megállapítható, hogy az I.r. vádlott a cselekmény elkövetésekor nem plasztik kártyát, hanem kést használt. Az ügyészség álláspontja szerint az I. r. vádlottnak az e körben előterjesztett előadását az elsőfokú bíróság úgy fogadta el, hogy a rendelkezésre álló egyéb, és ezzel ellentétes tartalmú bizonyítékokat nem értékelte, és nem ütköztette egymással. Ezért indítványozta a tényállás kés használatával kapcsolatos korrigálását, és annak megállapítását. Az ügyészi indítvány szerint éppen erre figyelemmel súlyosabb jogi minősítés megállapítása, ennek következtében pedig a kiszabott büntetés súlyosítása is indokolt.

Ugyanakkor észrevételezte az ügyészség azt is, hogy a II. r. vádlott vonatkozásában a két kiskorú gyermekes családi állapot enyhítő körülményként történő értékelése elmaradt, melyet indítványozott pótolni.

Összességében a Székesfehérvári Törvényszék ítéletének megváltoztatását, a tényállás részleges megalapozatlanságának iratok tartalma alapján történő kiküszöbölését, a vádlottak cselekményének vádirat szerinti minősítését, és mindkét vádlott büntetésének a belső arányosítás követelményét megtartva történő súlyosítását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal, a kiszabott büntetés enyhítése végett tartotta fenn. Álláspontja szerint az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezése egyértelműen a bírói mérlegelést támadja, amely eredményre a másodfokú eljárásban nem vezethet. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részletes bizonyítási eljárás lefolytatása mellett kellőképpen indokolta meg, hogy miért nem lehet a kés használatát ítéleti bizonyossággal megállapítani. Hangsúlyozta, hogy a hasonlóság nem elég a kés használatának tényállásban rögzített tényszerű megállapítására.

Utalt arra, hogy a sértett az eljárás során többféle módon írta le, hogy az eszköz mely testrészén és hogyan érte őt, illetve hol és hogyan szorította azt az I. r. vádlott a nyakához. Ugyanakkor kiemelte a védő, hogy a tárgyat a sértett csak a vastag ruházatán keresztül érezhette, amely kizárta teszi, hogy a tárgy anyagára, azaz annak fémből való létére vonatkozóan elfogadható megállapítást tegyen.

Utalt arra is, hogy a sértett saját előadása szerint sem látta a tárgyat az I. r. vádlott kezében, így álláspontja szerint a kés használatát, ennek következtében pedig a cselekmény minősítésének a súlyosítását az ügyészi fellebbezés nem eredményezheti. Kitért még az I. r. vádlott védője a II.r. vádlott a nyomozás során a késre vonatkozó kijelentésére, amely az álláspontja szerint nem több egy szerencsétlen megfogalmazásnál, annál is inkább, mert utóbb a II. r. vádlott ezt a vallomását visszavonta.

Összességében tehát az I. r. vádlott védője a kés használatának megállapítására és ezzel kapcsolatosan a súlyosabb minősítés megállapítására vonatkozó ügyészi indítvány elutasítását indítványozta.

Ezen túlmenően, másodlagosan kiemelte, hogy a megállapított ítéleti tényállás és az annak alapjául szolgáló iratok tartalma is egyértelműen arra utal, hogy az I. r. vádlott cselekménye nem érte el a lenyűgöző, akaratot bénító erőszaknak azt a fokát, amely a terhére rótt bűncselekmény megállapításához szükséges lenne. Ennek alátámasztásaként utalt arra, hogy a sértett magatartásából, vagyis abból, hogy kizárólag csak a váltópénzt adta át, továbbá folyamatos dudálással próbált segítséget hívni, egyértelműen megállapítható, hogy valójában nem ijedt meg, hanem az egészet csak egy „szerencsétlen, idétlen” cselekményként értékelte.

Ezek mellett még kiemelte az I. r. vádlott orvosi dokumentumokkal alátámasztott gyomordaganatos megbetegedését, amelynek következtében az I.r.vádlott hosszabb időre a tököli rabkórházban fogják elhelyezni.

A II. r. vádlott védője a fellebbezését elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért tartotta fenn. A felmentést célzó fellebbezést a rablás megállapításához szükséges lenyűgöző erőszak hiányával indokolta. Az enyhítésre irányuló fellebbezés alátámasztásaként pedig hivatkozott a II. r. vádlott kétgyermekes családi állapotára, egyébként rendezett életkörülményeire is. Mindezek alapján elsődlegesen a II. r. vádlott felmentését, másodlagosan pedig a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A bejelentett ügyészi, vádlotti és védői fellebbezések nem vezettek eredményre.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából valamennyi releváns bizonyítékot feltárt, azonban nem minden bizonyítékot vont utóbb értékelési körébe, így indokolási kötelezettségét csak részben teljesítette. Ez a szabályszegés azonban nem eredményezte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság tényből tényre történő következtetése helyes volt.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az eljárás során a II. r. vádlott védője elmeorvos-, illetve pszichológus szakértői vizsgálat elrendelésére tett indítványt a II. r. vádlott vonatkozásában, továbbá indítványt tett különböző megkeresések foganatosítására is annak tisztázása végett, hogy a II.r. vádlott korábban milyen sérüléseket szenvedett el.

A másodfokú nyilvános ülésen a II. r. vádlott védője ezeket a bizonyítási indítványokat megismételte.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az előterjesztett bizonyítási indítvány elutasítását a Be. 260. § (1) bekezdése, illetve a Be. 258. § (3) bekezdés f./ pontja szerint nem indokolta meg.

A védelem indítványa lényegében annak tisztázását célozta, hogy a II. r. vádlott, miután a korábbiakban késtől több alkalommal sérülést szenvedett el, ezért a kés látványa, illetve használata önmagában olyan pszichés állapotot idéz nála elő, amely őt a normális cselekvésben meggátolja.

A másodfokú bíróság az előterjesztett bizonyítási indítványt elutasította. A rendelkezésre álló iratok alapján ugyanis nem merült fel olyan adat, amely indokoltá tette volna a konkrét ítéleti tényállás tükrében és a II. r. vádlott cselekvőségét illetően a bizonyítási indítvány teljesítését, mivel annak a másodfokú bíróság álláspontja szerint az adott cselekmény tekintetében jelentősége egyáltalán nincs.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, ugyanakkor azonban az I. r. vádlott vonatkozásában a személyi részt illetően az iratok tartalma, továbbá az I. r. vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján kiegészítésre szorul az alábbiak szerint:

Az elsőfokú ítélet 2. oldal utolsó bekezdését az I. r. vádlott előéletére vonatkozóan az alábbiakkal egészíti ki:

A Székesfehérvári Városi Bíróság a 2006. augusztus 2. napján jogerőre emelkedett 6.B.1000/2006/2. számú ítéletével rablás büntette, testi sértés büntette, okirattal visszaélés vétsége miatt halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A Dunaújvárosi Városi Bíróság a 2007. március 27. napján jogerős 12.B.6/2007/4. számú ítéletével lopás büntette miatt 4 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A fenti két ítéletet a Dunaújvárosi Városi Bíróság a 2007. június 6. napján jogerőre emelkedett 12.Bk.60/2007/3. számú ítéletével összbüntetésbe foglalta és az összbüntetés tartamát 3 év 2 hónap börtönbüntetésben állapította meg. E büntetéséből az I.r.vádlott feltételes kedvezménnyel 2008. december 9-én szabadult, míg büntetését teljes terjedelmében 2009. szeptember 23. napján töltötte volna ki. Feltételes kedvezménye 2009. december 8. napján járt le.

Kiegészíti a másodfokú bíróság az I. r. vádlottra vonatkozóan az ítélet személyi részét azzal is, hogy az I. r. vádlottnál gyomordaganatos megbetegedést diagnosztizáltak, és jelenleg felvétele a tököli börtönkórházba folyamatban van.

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelését vizsgálva megállapította a másodfokú bíróság, hogy a feltárt bizonyítékokkal összhangban és helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak eleve rablási szándékkal ültek be a sértett által vezetett taxiba.

A sértett végig következetesen vallotta, hogy a hátsó ülésen helyet foglaló az I. r. vádlott alkalmazott vele szemben erőszakot, míg a mellette ülő a II. r. vádlott volt az, aki átvette a készpénzt és felszólítás nélkül vette magához a navigációs készüléket, majd közösen, együtt hagyták el a helyszínt.

Az I. r. vádlott ilyen tartalmú vallomást tett a nyomozati eljárás során is, és a vádlottaknál az elfogásukkor megtalált készpénz mennyisége is ezt a következtetést támasztja alá.

Mindezek pedig egy összehangolt, előre megbeszélt cselekményre utalnak.

Ugyanakkor a az I. r. vádlott által az erőszak kifejtéséhez használt tárgyat illetően az elsőfokú bíróság indokolása részben hiányos, továbbá részben iratellenes megállapításokat is tartalmaz.

Az erőszak kifejtésekor használt tárgyra vonatkozóan az alábbi bizonyítékok álltak rendelkezésre:

Az I. r. vádlott az eljárás során végig következetesen állította, hogy egy plastik személyi igazolványt szorított a sértett nyakához, tagadta ugyanakkor, hogy kés lett volna nála.

A II. r. vádlott első meghallgatásakor úgy nyilatkozott, hogy valamilyen tárgyat szorított az I. r. vádlott a taxisofőr nyakához, azt azonban pontosan nem látta, csak gondolta, hogy az egy kés lehetett. Később a II. r. vádlott kérdésre előadta, hogy kést látott az I.r. vádlottnál és ettől megijedt.(nyom. ir. 237. oldal).

A nyomozási bíró előtt a II. r. vádlott szintén késről tett említést azzal azonban, hogy azt nem látta, hogy kést vett volna magához a lakásban az indulás előtt az I.r. vádlott. (nyom. ir. 253. oldal).

A nyomozás során történt szembesítés alkalmával azt a vallomását tartotta fenn a II. r. vádlott, hogy az I.r.vádlott kezében nem látott kést, csak a szituációból következtetett arra, hogy az volt nála. (nyom. ir. 333-335. oldal).

A bírósági tárgyaláson pedig a II.r. vádlott végig kitartott azon nyilatkozata mellett, hogy nem látott kést az I. r. vádlottnál (8. sz. tjkv. 14-15. oldala).

Értékelést igényel a sértettnek a nyomozás során tett azon nyilatkozata, melyben valamilyen fémes, éles tárgyat említett azzal a megjegyzéssel, hogy az egy késszerű tárgy lehetett (nyom. ir. 151. oldal). A sértett a későbbi meghallgatásakor vékony, kemény tárgyként jelölte meg a támadó által használt eszközt azzal, hogy

magát a tárgyat nem látta, csak gondolta, hogy az egy kés volt. (nyom. ir. 155. oldal).

A bizonyítási kísérlet során tett sértetti nyilatkozat szerint a kés hasonlított legjobban ahhoz az érzéshez, amelyet a cselekmény elkövetésének időpontjában érzett. A sértett egyben kijelentette, hogy amennyiben plasztik kártyát használt volna az I. r. vádlott, azt neki mindenképpen látnia kellett volna (nyom. ir. 325. oldal).

A sértett a tárgyaláson tett nyilatkozata szerint csak vélelmezte, hogy az I.r.vádlott kést használt, hangsúlyozva, hogy azt nem látta, így nem tudja pontosan, hogy mi is volt a kezében, de nem zárta ki azt sem, hogy az egy hosszabb plasztik kártya lehetett (8. sz. tjkv. 20-23. oldal).

Ugyanakkor megállapítható az iratokból, hogy a tárgyaláson lefolytatott bizonyítási kísérlet szerint a plasztik kártya fixen, biztonságosan tartható a hüvelykujj és a mutatóujj között úgy, hogy a plasztik kártya széle és a kéztő között 16-17 cm, míg a plasztik kártya széle és a hüvelykujj töve között 13 cm a távolság, miközben a bizonyítási kísérlethez felhasznált kártya 8,5 cm hosszú volt (8. sz. tjkv. 25. oldal).

A tanú¹ vallomása alapján egyértelműen rögzíthető az is, hogy a vádlottak cselekmény utáni haladási iránya beletartozott abba a területbe, amelyet a nyomozó hatóság által igénybevett nyomkövető kutya bejárt, azonban kést azon a területen és a környéken nem talált.

A fenti bizonyítékokból pedig az a következtetés vonható le, hogy sem a II. r. vádlott, sem a sértett nem állította az eljárás során határozottan és következetesen, hogy az I. r. vádlott kést használt volna a sértett megtámadásakor. Emellett rögzíthető, hogy kést sem a környéken, sem pedig a vádlottak cselekmény után rövid időn belül történő elfogását követő ruházat átvizsgálásakor az intézkedő rendőrök nem találtak. Ugyanakkor az I. r. vádlottnál volt plasztik kártyás személyi igazolvány.

A Be. 4. § (2) bekezdésében írtak alapelvei szinten rögzítik, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Így a fenti bizonyítékokat értékelve ítéleti bizonyossággal azt nem lehet megállapítani, hogy az I. r. vádlott kést használt volna a cselekmény elkövetésekor.

Mindezek tükrében az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is törvényes azzal azonban, hogy az I. r. vádlott a jelen cselekménye tekintetében a Btk. 137. § 15. pontja szerinti különös visszaesőnek minősül.

Az I. r. vádlott védőjének a lenyűgöző erőszak hiányára vonatkozó érvelésével kapcsolatban a másodfokú bíróság a következőket emeli ki: A rablás büntetnének megállapítása esetében a törvényalkotó kvalifikált fenyegetés létét követeli meg, mely fenyegetésnek objektíve kell alkalmasnak lennie arra, hogy a sértett akaratát megtörje.

Hangsúlyozottan alkalmasságról van tehát szó, mely a lenyűgöző hatás, mint eredmény beálltát nem kívánja meg. A passzív alany elkövetővel szembeni ellenállása a fenyegetés akarat megtörésére való objektíve alkalmas voltát önmagában nem zárja ki. Az I.r.vádlott magatartása, azaz a pasztik kártya sértett nyakához szorítása a sértett szemszögéből élet, testi épség elleni közvetlen fenyegetésként jelentkezett, miután a sértett nem tudhatta, hogy a nyakához szorított tárgy nem kés, hanem élet kioltására alkalmatlan pasztik kártya volt.

Mindezek alapján pedig a védői érveléssel szemben a rablás bűncselekményének megállapításához szükséges lenyűgöző, kvalifikált erőszak egyértelműen megállapítható a jelen cselekmény tekintetében.

A cselekmény jogi indokolása kapcsán az elsőfokú bíróság kifejtett álláspontjával a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul sorolta fel, amelyet csak az I. r. vádlott meg nem cáfolt daganatos betegségének tényével, mint enyhítő körülménnyel szükséges kiegészíteni.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a súlyuknak megfelelően értékelte a bűnösségi körülményeket, és a vádlottak által elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, valamint a személyükben rejlő társadalomra veszélyesség fokával, a belső arányosítás követelményének is megfelelő tartamú szabadságvesztés büntetést szabott ki, amely alkalmas és egyben szükséges is a büntetési célok eléréséhez.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371§ (1) bekezdése alapján mindkét vádlott vonatkozásában helybenhagyta azzal, hogy a büntetés megnevezését a 2009. évi LXXX. törvény 7. §-ának megfelelően helyesbítette és a főbüntetést büntetésre, a közügyektől eltiltás tekintetében pedig annak megjelölését mellékbüntetésre változtatta.

Ugyancsak helyesbítette a vádlottak által elkövetett bűncselekmények megnevezését is a 61/2008. BK-nak megfelelően.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta előzetes letartóztatásban töltött időt a másodfokú bíróság a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámítani rendelte.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozóan pedig a Be. 381. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2013. év május hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 7.B.135/2012/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.394/2012/18. számú végzése folytán 2013. év május hó 22. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év május hó 22. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő